

Historien om några träfigurer.

Ur min minnesbank har jag nu tagit fram en underlig upplevelse som inträffade under min tid som sjöman i ungdomsåren. Jag hade vid sommartid 1953 mönstrat på en av AB Transmarinens båtar i Helsingborg, detta har jag beskrivit i en längre artikel. Denna korta berättelse är en episod från början av seglatsen och jag skall nog delge läsarna omständigheterna beträffande S/S Irenè. Hon var från Helsingborg och typ äldre ångbåt med 26 mans besättning av blandad härkomst, några danskar, norrmän, argentinare, jugoslavlar, greker, engelsman, irländare och så var vi 5 svenskar. Vi var i september – 53 på väg från Kongsmoen i Norge till Preston, en stad på Englands västkust, med en last av kiselsand, varav hälften lossades under sju dagar i Preston och resten i en liten by som heter

Mostyn på norra delen av Wales. Där låg vi i 5 dagar, kan tyckas lång tid men tidvattnet på ungefär 4,5 meter ställde till stora besvär för jungmän med ständig förhållning med att anpassa trossarna så att båten låg i rätt läge.

Nu är vi på plats där händelsen utspelades. En fredagskväll knackades på min hytt dörr och en man kom in, han hette Cederberg, var i 60 årsåldern och en av dem ombord jag blev mest bekant med, främst för att han ville så gärna dela sina erfarenheter med mej. En annan god vän blev argentinaren José. Cederberg var eldare och arbetade så att säga vägg i vägg med maskinrummet där jag gick som maskinelev. Nu stod Cederberg i min hytt med en skokartong under armen, och frågade om han fick framföra en önskan till mej. Jo, det är så att jag funderat mycket och nu har jag bestämt mej, han satte lådan på bordet och öppnade den. Innehållet var ett antal snidade figurer i trä. Jag vill att du Leif tar hand om dessa och från och med nu är dom dina, du får göra precis vad du vill med dem. Han sträckte fram handen med frågan, blir det bra? Jag var mycket överraskad, tackade och tog emot gåvan. Han vände sig om, tittade på lådan och sade; det var bra och så gick han ut och stängde dörren. Jag tog upp de vackert snidade "gubbarna" föreställande besättningsmanskaps på båten, satte dom på bordet och betraktade dem noga.

På söndagen, sista dagen vi låg i Mostyn, på måndagsmorgonen kl 04,00 skulle vi avseg-

la. Tidigt på morgonen begav jag mej ut i byn och fick tag en lokalbuss, den skulle gå till en stad c:a 6 mil därifrån. Staden är en stor badort vid norra kusten. Jag tillbringade dagen med att ströva omkring, vilket medförde att jag besökte en biograf med en äventyrsfilm. Besöket blev kortvarigt därför att rökning var tillåten så att efter 15 minuter såg man knap-

En äldre bild från staden Ryhl.

past filmduken för rök av ciggar och jag lämnade lokalen. Ut i staden, vandrade ut på en jättelång träbrygga 200 meter ut i havet och längst ut intog jag en mycket god middag på restaurangen där. Klockan var 21,00 och jag ansåg att det var tid att ta sig tillbaka, På busscentralen fick jag veta att buss nr 44, den skulle jag åka med. Denna fann jag och parkerade mej på andra våningen och så bar det av. Efter c:a en timme kom en konduktör som man löste biljett av. När jag talade om att jag skulle till Mostyn sade han helt enkelt; du är på fel spår grabben, bussen går direkt mellan Ryhl och en stad som heter Chester! Vi får lösa detta på något sätt och efter en stund stannade bussen vid en bensinmack. Jag fick veta att det skulle komma en taxi, hämta mej och se till att jag kom till Mostyn och kostnaden behöver du inte bry dej för den står bussbolaget Crossville för. När kl. var 01,00 steg jag ur bilen, skrev på ett kvitto till chauffören som leende sade, nästa gång har du kanske inte samma tur. Jungman som stod vakt var lite spydig när han menade att dom i maskin har bra betalt som kan åka taxi. Sedan kom ett dråpslag, jag fick veta att eldaren Cederberg avlidit under dagen. Han var tydligen ensamstående utan kända anhöriga. Nu var det så vid denna tid och särskilt sjöman, man var den man var och ingen behövde veta något. Cederberg visste med sig att hjärtat var inte i bästa skick och därför fann kapten en liten lapp där han skrivit en önskan om det hände skulle han begravas på plats, antingen till sjöss eller i hamn. Kapten och styrman hade redan ordnat

Fr.v. Jungman Knudsen, Maskinch. Axelsson, 1:styrman Bentsen, Matros José, Kapten Johnsson, Jungman Cunningham, Matros Best, Steward Sörensen.

detta så Cederberg var hämtad. Båten skulle gå kl. 04,00 och då skulle jag börja mitt pass, vi gick som Evert Taube sjunger; sex om sex det vill säga mitt var mellan 04,00 – 08,00, sedan ledig hela dagen fram till nästa pass 16,00 – 20,00. Jag tänkte mej en kort vila innan det var tid.

Men först tog jag fram träfigurerna och radade upp dem på bordet, hällde upp ett stort glas whisky och betraktade dem, då det knackade på dörren och styrman kom in. Jag vet hur det

ligger till med figurerna sade han, och med frågan; känner du dej bra? Om inte ställer vi in ditt pass, 1:maskinisten säger att han klarar sig själv. Jag förklarade att det var bra och ville jobba. Då kör vi vidare, sade han och gick. Jag packade ner "gubbarna" i lådan, och där låg dom. Men senare fick de en hedersplats i mitt hem och är i samma fina skick som då jag fick dem en kväll i England år 1953.

Leif Persson